

Profit. La caça a l'Albufera de València.

A la tardor, les aus aquàtiques migratòries arriben a l'Albufera de València. Milers d'individus, de més de 20 espècies diferents, nien i crien a la zona del llac i a les terres del seu voltant. I, com cada any, més de 6.000 caçadors les estan esperant.

La caça es desenvolupa als vedats que s'estenen pels camps d'arròs on, en acabar la collita, es permeten fins a 40 jornades (dissabtes, diumenges i festius, de sol a sol). A més, hi ha tres zones de espais¹ del parc qualificades com a reserves cinegètiques, on es fan les tradicionals *tirades*: 8 dies ininterromputs de caça. S'han de sumar les *càbiles*, 6 dies en què qualsevol caçador amb llicència pot caçar a totes aquestes terres (en el cas dels vedats, estan incloses en el total de 40 jornades)².

Camps d'arròs a l'Albufera de València.

Lloc de caça.

La major part del pastís està reservat pels milers de membres de les societats de caçadors que gestionen els vedats. Cada any, el vedat de Silla obre les subhastes de llocs de caça, amagatalls que es situen estratègicament a prop dels punts on les aus s'aturen a menjar o descansar. Pels 23 llocs de Silla es paguen quantitats astronòmiques: s'ha arribat a prop dels 25.000€ pel més preuat. La subhasta del 2011 ha recaptat 168.000€ al moment, en efectiu i amb una taxa d'IVA reduïda, sense que quedara cap lloc per adjudicar³.

Queda clar que la caça no és el complement de la pobre economia rural que defensa la propaganda a favor. Aquesta quantitat enorme de diners el situa en una pràctica suntuària, reservada per a la poca gent que es pot permetre gastar milers i milers d'euros en equips com les armes de repetició d'última generació (moltes fetes a ma i a mida), la munició, els vehicles tot terreny, els viatges i estades, els vestits i les proteccions... La poca gent que es pot pagar, a més, eixos drets d'exclusivitat que es posen en joc a les subhastes de l'Albufera, que eren anomenats privilegis als temps que rememora la defensa de la tradició. Als temps de la crisi econòmica i de les retallades que afecten necessitats bàsiques com la sanitat o l'educació, fa de mal veure.

¹ Pla rector d'ús i gestió (PRUG) del parc de l'Albufera de València. Títol II (*Normes generals de regulació d'usos i activitats*), Capítol IV (*Normes sobre l'activitat cinegètica*). Articles 18 a 34.

http://www.docv.gva.es/datos/2004/11/24/pdf/doc/2004_11941.pdf

² Albufera de València. Audioguia. http://www.albuferadevalencia.com/index.php?option=com_phocadownload&view=category&id=38%3Aaudio-gua-valenci&Itemid=258&lang=va

³ Levante-EMV, 10.10.2011. *Las pujas por cazar en l'Albufera igualan las de 2010 pese a la crisis.* <http://www.levante-emv.com/comarcas/2011/10/10/pujas-cazar-lalbufera-igualan-2010/846902.html>

Les referències conegudes sobre la caça a l'Albufera es remunten als temps del *Sharq*, l'època andalusí. Al segle XIII, les primeres referències cristianes la qualifiquen com un *racó del Paradís* on es podien trobar cérvols, porcs senglars, cabres salvatges, francolins, perdius, llebres, conills, llúdrigues i individus de desenes d'espècies d'aus aquàtiques. Fa molts anys que la major part d'aquests animals deixaren de viure, que ja no es veuen per l'Albufera. La pressió humana acabà amb aquest paradís, i la caça ha estat la seua eina més constant.

Perquè, de nou, la caça està molt lluny de ser el recurs de regulació dels ecosistemes que vol mostrar la propaganda. Fa molts anys que les organitzacions ecologistes denuncien que el sistema de vedats a l'Albufera, de les societats de caçadors i els seus milers de socis, suposa una pressió inassumible. Amb les aus concentrades a les poques zones humides que queden després de la collita de l'arrós, aglomerades a tir dels llocs de caça, la caça es converteix en una cosa semblant a pescar a dins d'un barril. Els caçadors maten una quantitat enorme d'aus durant el seu període de cria i, amb massa freqüència, d'espècies protegides. Si les coses no canvien, aquestes espècies s'afegiran a la llista de les expulsades del paradís.

Però la caça és, senzillament, una pràctica a superar. A l'Albufera de València i a tot arreu. Hem de donar un pas més enllà i deixar de veure el rifle per la culata, recolzada en el muscle d'humans com nosaltres. A l'altra banda, més enllà del punt de mira, està el canó que apunta cap a éssers que tenen dret a una vida en llibertat als espais naturals que omplen de vida.

Les armes sempre tenen dues perspectives: la de qui agradeix i la de qui pateix l'agressió. La gent que té la força i agradeix les concep a les seues mans, com a instruments pel seu profit. Per a qui està acostumat a rebre les agressions, les armes sempre estan a les mans de qui amenaça. Són forats negres connectats a un gatell, projectils que s'apropen a la velocitat del vent, fulles afilades sobre els seus colls, pals i pedres que destrossen els seus cossos.

La gent que caça i la que està a favor de la caça veu les armes de foc per la culata i els ganivets pel mànec, i parlen del profit que es pot traure d'elles. I aquelles persones que volem anar més enllà, veiem la sang aliena que provoquen. Les aus que viuen o passen per l'Albufera són individus amb vida i futur, i són molt més importants que les ganes de passar l'estona de gent que ha pagat una morterada pràcticament lliure d'impostos i que té centenars d'alternatives per a fer esport de veritat.

La caça és matança d'individus que senten i pateixen, agressió a la natura i ostentació suntuària. És hora de deixar enrere aquells homínids que, alçats sobre dues cames tremoloses que demanaven l'ajuda dels braços per a no caure, s'atreveren a alçar la mà contra altre animal. Han de deixar pas a una autèntica civilització, sense intrèpids caçadors que desapareixen les seues armes de repeticó contra animals indefensos. És hora

A dalt la imatge de la escopeta des de la part de fusta.
I ací, la que hi ha a l'altra banda.

Anades azulones abatidos la primera jornada de caza, octubre 2008 © birdingalbufera.es

de fer altre gran pas endavant.